

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΩΤΕΡΑ ΝΑΥΑΓΙΑ

Η περιπέτεια του Γιάν Γκομέρ. Το ναυάγιο του «Σάντα-Κρούζ». Η πυρκαϊά του υπερωκεανίου «Ασία». Μία τραγωδία διακόσια χιλιόμετρα μακριά από τις άμερικανικές ακτές. Το τραγικό τέλος του «Βιμπράν». Η τρομαχτική πάλη του στο «Χονί του Διαβόλου». Έν' άφροστο γεύμα των καρχηριών του Ειρηνικού, κλπ.

Γιάν Γκομέρ ήταν ένας γερο-θαλασόλικος. Τα χέρια του ήταν σηριατισμένα με γαλάζιες άρκυρες, με γυναικεία όνόματα και γοργόνες. Τα μαλλιά του είχαν άσπασει στους ώμους. Σε ηλικία εξήντα χρόνων αναγκάστηκε τέλος να ξεμαρκάρη στη Χάβρη. Μά δεν το κούνησε από εκεί. Στην άκρη του λιμανιού, με τις οικονομίες του, άνοιξε μία ταβέρνα, το «Καλοτάξειδο Καρδιά». Καθημερινά στον πάγκο, έκανε τους λογαριασμούς του, κέντιζε αδιάκοπα την πίπα του και έφριξε μία ματιά στα υπερωκεάνεια που έφταναν για μακρινά ταξίδια. Λένε δε ότι στη διαθήκη του έχει γραφεί πως όταν θά πέθανε, οι κληρονόμοι του, για να πάρουν την περιουσία του, πρέπει να τον ρίξουν στη θάλασσα. Σ' αυτή λοιπόν την ταβέρνα πήγα και τον βρήκα, για να μου διηγήθη μερικά από τις δραματικές περιπέτειές του...

—Εσείς ο στεριανός, μου είπε ο Γιάν, δεν μπορείτε να καταλάβετε την όμορφή της θάλασσας και το μυστήριό της. Ο ναυτικός είναι ο πιο καλός απ' τους άνθρωπους. Ξέρει να διασκεδάσει, να δουλέψει και ν' άσπασει. Μά πολλές φορές πληρώνει πολύ άκριβά αυτή την όμορφη ζωή του...

—Δηγήσου μου μερικά δραματικά ναυάγια, τον παρακάλεσα.

—Ο Γιάν στάθηκε λίγο, σάν να δισταζε. Έπειτα μου είπε :

—Αν ξεκολλούσθαι να ταξιδεύω, δεν θά μ' έκανες να βγάλω λέξι από το στόμα μου. Ποτέ ο ναυτικός δεν διηγούνται τ' άτυχημάτα τους. Τό έχουν σέ κακό... Κι' είναι σωστή ή παρατήρησή τους. Μά θά σου βλωποήσω την περιέργειά σου. Έτσι θά μάθη κι' ο κόσμος τί τραβούν ο θαλασσινοί. Άκουσε λοιπόν δύο-τρία από τά περιστασιά, που μου συνέβησαν. Έδώ και δύο χρόνια ταξίδευα από τό 'Αιθιοπιο στην Φιλαδέλφεια. Ήμιον τότε πρώτος καπετάνιος σ' ο υπερωκεάνειο «Σάντα Κρούζ». Τό ταξίδι θά διαρκούσε έννην μήρες. Κάθε βράδι έκανα κι' έγω τή βάρδια μου στη γέφυρα και παρακολουθούσα την πορεία του πλοίου. Άλλά, τί τά θέλεις, ήταν ή χειρότερη έποχή. Τά κίματα σηκώνονταν βοντό και ξεπλέναν τό καύστρομα του πλοίου. Άλλοτε ένας δαιμονισμένος άγγελος μάς τραβούσε μακριά από την κανονική γραμμή μας. Τό πλήρωμα μουφούριζε ότι είχαμε κάνει άσχημα να γύνομε αυτή την έποχή. Οί μόνοι που δεν άνημπούσαν ήταν οι έπαβάτες. Χόρευαν σ' σαλόνι του υπερωκεανίου, έπαιζαν χαρτιά κι' έφλέτθαν. Ένα βράδι όστόσο ο καρός χάλασε ποιύ. Η μηχανές του καρδιά στέναξαν από την αντίσταση που βρισκαν ο έλικες στα κίματα. Τό «Σάντα Κρούζ» παρασηφόνταν σάν καρποδοτούμελο από τή δύναμή τους. Μά δεν φοβόμουν, γιατί ήταν γερό και άστεγχο. Έξέλινο πού μ' άνημπούσε ήταν καμιά άφροστη συνάντησι. Αύτή την έποχή έβλεπα στον Άτλαντικό τρομαχτικά παγούβια. Άναγκάσθηκα λοιπόν να διαλασάσω τους σφητήρες, δηλαδή τους ναύτες που κίταζαν ά-

πρεπε να πληρώσω τό σφάλμα μου, που είχα έμπιστευθή σέ ξένα χέρια την κυβέρνησι του πλοίου σ' αυτές τις τόσο κρίσιμες στιγμές. Είδα λοιπόν άδιάφορος τις βάρκες με τους ναυαγούς, που βριστικά άπομακρυνόντουσαν για να μη τους παρασύρη ή δίνη του πλοίου που έβουλάζε. Ήμιον βέβαιος ότι θά γλύτωναν, γιατί στό σήμα του κινδύνου, που είχα εκπέμψει ο άσφραμιστής μας, είχαν άπαντήσει δύο καρβία, που βρισκότονταν εκεί κοντά. Όταν έμεινα όλομόναχος, σημείωσα στό ήμερολόγιο του υπερωκεανίου την ώρα που έγινε τό ναυάγιο κι' έπειτα άρχισα να προσεύχουμι. Είχα καταλάβει ότι είχαν φτάσει ή τελευταία στιγμή μου. Σάν κινηματογραφική ταινία, προοιδαν τώρα όλες ή έρωσικές περιπέτειές μου, τά γλέντια μου κι' ή γνομή μου.

—Και τώρα, Γιάν, ήρθε ή ώρα να σέ φάνε τά ψάρια, μουφούρισα στον έαυτό μου, κι' άναστήναξα.

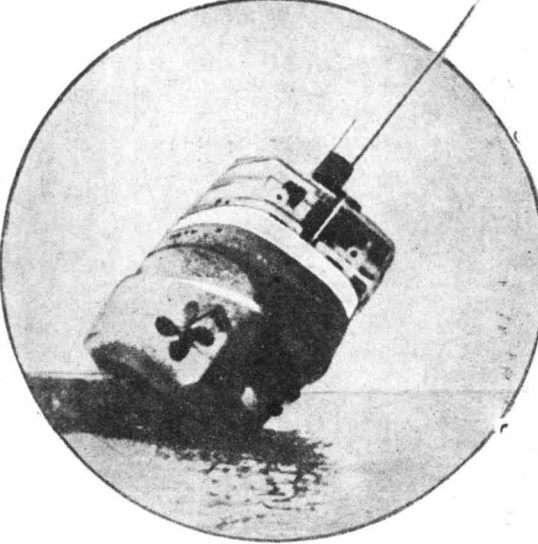
Στό «Σάντα Κρούζ», βότερα από λίγα λεπτά, έγειρε άπότομα πρός ο πλάι και χώθηκε τό μούσ στη θάλασσα. Υπελόγησα πόση ώρα μου έμεινε να ζήσω. Δεν ήταν περισσότερο από ένα τέταρτο.

—Φτάει, σφέτηρα, να κεντίσω ένα καλό τομπίουκι !...

Σ' έμιασά λοιπόν άτάραχος την πίπα μου, την κίπτινα, και ξαφνικά, άπότομα, μ' ένα δαιμονισμένο κρό-ο, βουλάξα κι' έγω μέ τό υπερωκεάνειο. Τί τά θές, όμως, ή ζωή είνε γλυκιά. Μόλις με σέκασαν τά κίματα, κατάλαβα την όμορφή της. Πάλαγια άρσεται ώρα για ν' ά-νεβώ στην έπιφάνεια. Έπειτα άρχισα να κολυμπώ. Όταν έξημέρωσε, ή θάλασσα είχε γαληνέψει. Πουθενά όμως δεν φανόνταν ούτε βάρκα ούτε κανός βαποριού. Άνατίχησα... Μά δεν τολμούσα να σκεφθώ ότι δια-είχαν πνιγί. Τό μεσημέρι έννοιωσα κι' έγω να μ' έγκαταλείπουν ή δύ-νάμεις μου. Κινδύνενα να βυθισθώ, όταν άκουσα την σειρήνα του πλοίου. Αυτό μου έδωσε δύναμεις. Κατάλαβα ότι είχα σωθή. Μετά μία ώρα μ' άνέβαζαν άναίσθητο στό καύστρομα του «Έντριοντ», ενός Άγγλικού φορηγού. Μά τό παράξενο ήταν ότι ήμιον οί μόνοι που είχα σωθή από τους εκατό άθρόωτους του «Σάντα Κρούζ». Οί άλλοι είχαν βαρτή κάτω από τά τρομαχτικά κίματα του Άτλαντικού. Είχα, καθώς βλέπεις, θαυδομένην τύχη...

Ο Γιάν Γκομέρ στάθηκε μία στιγμή κι' έπειτα ξεκολλούσθη :

—Μία φορά πάλι ταξίδευα από τό 'Ασιολάντ της Νέας Ζηλανδίας στον Άγιο Φραγκίσκο, με την «Ασία». Ένα καινούργιο πλοίο με δυνα-τές μηχανές, που έκανε αυτά τό ταξίδι με 20 μίλια την ώρα. Είχαμε κάνει σκόλα στην Ταϊτή, για να παραλάβουμε μερικούς Άμερικανούς πε-ριχηγιάς, και συνεχίσαμε τό ταξίδι μας, όταν διακόσια μίλια από τις Άμερικανικές ακτές άρχισαν να βγαίνουν πικνά σύννεφα καπνού από τή άμπαρά της πύρινης, που ήταν γεμάτο μπαλιόκι. Κατάλαβε ότι τό φορτίο μας είχε πάρει φωτιά από τή ζέση και προσπάθησα να ζήρουμε την πυρκαϊά με τό νερό. Μά για κακή μας τύχη, ένας δυνατός άέρας γιγάντωνε τις φλόγες. Άναγκάστηκα να εκπέμψουμε τό σήμα κινδύνου και να ήδοτόηουμε τους έπαβάτες ν' άνεβούν στό καύστρομα. Έπερτε γρήγορα να τους κατε-βάσουμε στις βάρκες. Άν ή φωτιά περνούσε και σ' άμπαρά της πρόρας, είμαστε χαμένοι ! Στο άμπαρά αυτό βρισκότονταν πεντακόσιοι τενηλέδες βενζίνης ! Για να προλάβω την κα-πνοσύρη, είχα διατάξει τους ναύτες να τους ρίξουν στην θάλασσα. Την ώρα που άνοιγαν τό άμπαρά, ο άέρας παρέσυρε ως εκεί τις φλόγες. Τά άλλα έμπορεύματα άμέσως έπασαν φω-τιά κι' ύστερ' από λίγα λεπτά οί τε-νηλέδες της βενζίνης άρχισαν να σά-ζουν. Η «Ασία» καυόνταν τώρα σάν πνοτήεγγημα. Οί έπαβάτες, κριενιέ-νοι από πανικό, έφεραν στην θάλα-σσα για να σωθούν, μά εβρισκαν τρα-γικό θάνατο μέσα στα τεράστια κί-ματα. Με χίλια βάσινα καυόσθαι να έπιβάσω σέ δύο βάρκες τά γυ-νακόταδα και να τά σώσω. Οί άλλοι χάθηκαν στο βυθό της θάλασσας ή κάρκαν ζωντανοί άπάνω στην «Α-σία». Όταν έβρτσαν τό διάφορο πλοίο εις βίθηναις μας, ή «Ασία» έ-ξακολούθησε να καίγεται. Μά κα-νείς δεν τολμούσε να πλησιάση. Την έγκαταλείψαμε στην τύχη της και γυ-ρισουμε στον Άγιο Φραγκίσκο. Άπό τους πενήντα έπαβάτες της μόνο δύο-κα γυναικεία και τέσσερα παιδιά γλύ-τωσαν τό θάνατο. 'Επίσης κι' όλο τό

Τό «Σάντα Κρούζ» έγειρε άπότομα πρός τό πλάι...

—Αν έξοκλιόσθαι να ταξιδεύω, δεν θά μ' έκανες να βγάλω λέξι από το στόμα μου. Ποτέ ο ναυτικός δεν διηγούνται τ' άτυχημάτα τους. Τό έχουν σέ κακό... Κι' είναι σωστή ή παρατήρησή τους. Μά θά σου βλωποήσω την περιέργειά σου. Έτσι θά μάθη κι' ο κόσμος τί τραβούν ο θαλασσινοί. Άκουσε λοιπόν δύο-τρία από τά περιστασιά, που μου συνέβησαν. Έδώ και δύο χρόνια ταξίδευα από τό 'Αιθιοπιο στην Φιλαδέλφεια. Ήμιον τότε πρώτος καπετάνιος σ' ο υπερωκεάνειο «Σάντα Κρούζ». Τό ταξίδι θά διαρκούσε έννην μήρες. Κάθε βράδι έκανα κι' έγω τή βάρδια μου στη γέφυρα και παρακολουθούσα την πορεία του πλοίου. Άλλά, τί τά θέλεις, ήταν ή χειρότερη έποχή. Τά κίματα σηκώνονταν βοντό και ξεπλέναν τό καύστρομα του πλοίου. Άλλοτε ένας δαιμονισμένος άγγελος μάς τραβούσε μακριά από την κανονική γραμμή μας. Τό πλήρωμα μουφούριζε ότι είχαμε κάνει άσχημα να γύνομε αυτή την έποχή. Οί μόνοι που δεν άνημπούσαν ήταν οι έπαβάτες. Χόρευαν σ' σαλόνι του υπερωκεανίου, έπαιζαν χαρτιά κι' έφλέτθαν. Ένα βράδι όστόσο ο καρός χάλασε ποιύ. Η μηχανές του καρδιά στέναξαν από την αντίσταση που βρισκαν ο έλικες στα κίματα. Τό «Σάντα Κρούζ» παρασηφόνταν σάν καρποδοτούμελο από τή δύναμή τους. Μά δεν φοβόμουν, γιατί ήταν γερό και άστεγχο. Έξέλινο πού μ' άνημπούσε ήταν καμιά άφροστη συνάντησι. Αύτή την έποχή έβλεπα στον Άτλαντικό τρομαχτικά παγούβια. Άναγκάσθηκα λοιπόν να διαλασάσω τους σφητήρες, δηλαδή τους ναύτες που κίταζαν ά-

πλήρωμά της είχε πέσει θύμα του ήρωισμού του.

«Μά ή πιο τραγική περιπέτεια μου έγινε ή ακόλουθη : Έκεινη την εποχή ήμουν τρίτος πλοίαρχος στο «Βιμπράνα», που έκανε τή γραμμή Χάρης, Μπρέστης, Λισαβόνας, Νεαπόλεως, Πόρτ-Σάϊντ, Άδεν, Κολόμπο, Σαγκάι, Χόγκ-Κόνγκ, Σαγκάι, Γουαζάμας, Χονολουλού καί Άγιον Φραγκίσκον. Ήταν ένα πολύμηνο και κοπιαστικό ταξίδι. Μά το «Βιμπράνα» ήταν πάντοτε γεμάτο από πλούσιους περιηγητάς, που διασκεδάζαν γυρίζοντας τον κόσμο. Είχε πολυτελείς καπνίτες, μεγάλα κρημείς αβύσσους, τεραίνια γιά τένις, τεχνίτες λίμνες, κήπους, και μιά περίφημη όρχηστρα. Ήταν, με δύο λόγια, μιά σωστή πλωτή πόλις. Κανείς δεν είχε βαρεθεί και κανείς δεν ενδιαφερόταν τότε θά έφτανε τον λιμάν ής αποδιδάσεώς του. Στο δεύτερο κοιλόν ταξίδι μας, όταν είχαμε περάσει πια τή Γουαζάμα και πηγαίναμε γιά τήν έξοτική Χονολουλού, ένω αυτή τή διαδρομή έφταε να τήν κάνουμε σε εικοσιόμιον μέρες, βλέπαμε μ' άνησυχία ότι είχε περάσει ένας μήνας, χωρίς να δούμε Ήσθ. Άνήσυχιο, μάταια εξετάσαμε τής πυξίδες μας. Όλες τους έδειχναν τή κανονική πορεία. Τι συνέβαινε λοιπόν ; Το μυστήριο το διασημώσι με νύχτα πριν από τήν τρομαχτική καταστροφή. Ένας άδομησιανός Γκιανόνεζος, τρελλός από τής καταχρήσεις τών ναρκωτικών, είχε καταφέρει να χρώση ένα μαγνήτη κάτω από τής πυξίδες, ώστε να τήν κίνη να δείχνουν λανθασμένη τή πορεία μας. Έτσι το υπερωκεανικό όλλαζε δρομολόγιο και ξεκινάγαμε πάλι γιά ένα θανάσιμο ταξίδι. Ήταν ένα τεράστιο εχόνι του διαβόλου, που έκανε το καράβι μας να στροφοφορή με λιγγυώδη ταχύτητα, να ξεμοντάρισε και τέλος, άσπερ' από μιά άγωνιώδη πάλη, το σκόρπισε σε συντρίμια πάνω στ' άγρια κίματα του Έρηνικού. Όμοιολόγοι θά ήταν ή μόνη φορά που φοβήθηκα το θάνατο. Έχω δη πλοία που προαράζουν σ' απόκριμνες αυτές, να κόβονται στη μέση από μιά τρομερή σύγκρουση ή να μένουν άκωβηχτα στη μαγιά των κωμάτων, μιά δεν τρώαμα τόσο πολύ, όσο στο ναυάγιο του «Βιμπράνα». Όλοι οι έπίπτες του προσαυθόσαν να σωθούν πασιμένο από τα συντρίμια του, που έπλεαν δώ κ' εκεί, ενώ ένα κοπάδι από χαρκαρίες τους άποδεχόταζε. Απτή τή φορά πάλαιμα πέπτε μέρες με τήν άγρια θάλασσα. Τέλος, χωρίς καμιά έλλειδα, δέθηκα σφιχτά με τή ζώνη μου άπάνω σ' ένα χοντρό ξύλο κ' έβλεπα τα μάτια μου. Όταν τά ξεκινάγαμε, είδα γύρω μου ένα σορό ανθρώπων, που με κίτταζαν περίεργοι. Είχα βαρεθεί στα νησιά του Σολομώντος, δέκα μέρες μακριά από τή Χονολουλού, κοντά στη Νέα Γουινέα ! Όσο γιά τήν τύχη τών άλλων ανθρώπων του πληρωμάτος του «Βιμπράνα» και τών έπιπτατών, ποτέ δεν κατάρθασα να μάθω καμιά πληροφορία. Στα νησιά του Σολομώντος έμεινα ένα μήνα, μέχρις ότου άπόφασα να ταξιδέψω. Έπειτα μ' ένα Άγγλικό καράβι αποδιδάστικα στο Σίδνεϋ τής Αυστραλίας, γιά να συνεχίσω τα ταξίδια μου.

«Καταλαβαίνεις τώρα γιατί άγατά το θάλασσα, που έπετε τελετώντας τήν κούνεττα του ο Γιάν Γκιαιέρ. Είχε ή μόνη που μου χάρισε τής πιο δυνατές και τής πιο αλησιόνητες συγχρήσεις».

ΠΩΛ ΒΕΡΝΕ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

Οι Άμερικανοί είναι οι πιο μεγάλοι φαρσέρ του κόσμου. Τα άστεια τους όμως καμιά φορά έχουν τραγικά άποτελέσματα και τους οδηγούν στο άστυγνικό τμήμα. Κάτι παρόμοιο συνέβη και με τον Χάρου Γκόντ, τον γιό ένώς πλούσιου κατοίκου του Χόλλυγουντ. Ο νεαρός Χάρου ήταν ο πιο φανατικός λάτρης τής Μύνα Λού. Έκεινη όμως δεν ενδιαφερόταν καθόλου γ' αυτόν. Ο Γκόντ πήγαινε να σκάσει από το κοκό του κ' άπ' τα πειράγματα τών φίλων του. Γιά να έδωκε τήν Μύνα Λού, πήρε το τριέφρων και διέδωσε σ' όλες τής εφημερίδες και τα περιοδικά του Χόλλυγουντ ότι ή άμορφη φρενέττα έρόκειτο να παντρευθή τόν Χάρου Γκόντ. Η είδησις φρονικά δημοσιεύτηκε με κάθε επιφύλαξη, αλλά πάντως άναστάτως τήν πόλι του κινηματογράφου. Όσο γιά τήν Μύνα Λού, δεν πρόφτανε να λαυθήν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα. Η χαριτωμένη φρενέττα πήγαινε να τρελλαθή από τή στενοχώρια τής. Αναγκάστηκε λοιπόν να καταφύγη στην άυτονομία και να ζητήσει τή βοήθειά τής γιά τήν άνακαλήνη του φαρσέρ. Και πράγματι, ο άτυχος Χάρου Γκόντ δεν άργησε ν' άνακαλυφθή, γιατί έκανε τήν άνοσηία να πη σπύτος φίλους του το άσχημο παιχνίδι που είχε παιξει στον ακατάδεκτο εστέρας. Σήμερα ο Γκόντ βρίσκεται στη δύσκολη θέσι να πληρώσει δώο χιλιάδες δολάρια στη Μύνα Λού και να έκτίση τήν ποιητή της δεκαήμερου φιλιασέως του. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι στον Νέο Κόσμο τιμωρείται πάντα άσθερά ο άνδρας που θά τολμούσε έστω και να στραβοκοιτάξη μιά γυναίκα ...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

- Μερικές φορές οι χειρουργοί φέρνουν εις πέρας τής πιο καταπληκτικές έγχειρήσεις.
- Ο διάσημος, παραδειγματός χάριν, Άγγλος χειρουργός Μαικ Σόουσον, κατάφωτος τελευταίως με μιά έπιτυχή χειρουργική επέμβαση να άφαιρέση τόν ένα πνεύμονα ένώς ηλικίας του φαινοκό, ο όποιος σήμερα, έπειτα από τήν τρομερή και άπίστευτη αυτή έγχειρήσι, εινε υγιέστατος.
- Ένας άλλος πάλιν Βιεννέζος χειρουργός επέτυχεν, έπειτα από άλλεπάλληλες έγχειρήσεις να λιώση τα στραβά πόδια ένώς άμαξά, ο όποιος είχε άτελεισθή και άτελεισθή πολλάκις ν' αυτοκτονήσθ έξ άτίας του ελαττώματος αυτού τών ποδιών του.
- Το σοκόρ τών περισσότερων καταδικαστικών άποφάσεων σε θάνατο του έχει ένας Άμερικανός δικαστής τής πολιτείας του Άρκανσας.
- Ο άματωβασιμνος αυτός θύρασις, ο όποιος άνομαξάται Σμιθ Ντούντ, έξέδωκε ός τώρα 156 καταδικαστικές άποφάσεις σε θάνατο.
- Από τούς 156 αυτούς κατηγορούμενους, τους όποιους ο μιστρέ Σμιθ Ντούντ έστειλε στον άλλο κόσμο, οι 135 ήσαν Νέγρο.
- Η Άγγλοαυστριακή γηλή κυβερνά το 1/3 τής γης.
- Από το Βελγικό Κογκά κάθε χρόνο ξεζάνονται σ' όλον τον πολιτισμένο κόσμο 3.000.000 πιστωτήρια.
- Η πιο έλαρξής σωλήνης, ή όποιες κατασκευάστικαν ός σήμερα, ήσαν από έπανεκλεκμένο αλουμίνιο.
- Γιά να λάβετε μιά ιδέα τής έλαρξότητος τών σωλήνων αυτών, άρκεί να σάς πούμε ότι 900 μέτρα τέτοιων σωλήνων ζυγίζουν μόνον μισή δολά ...
- Κατό τήν ανάπτυξη τών νεογέννητων παιδιών παρατηρείται το έξής περίεργο φαινόμενο :

- Παραδειγματός χάριν, άν ένα νεογέννητο ζυγίζει, κατά μέσον όρον, εύθύς μετά τήν γέννηση του, 1215 δράμα, έπειτα από δέκα μέρες ζυγίζει 1302 δράμα, τήν έκαδέκατη δέ μέρα αξιάζει άπότομα το βάρος του και φτάνει τα 1925 δράμα.
- Τόν περασμένο χρόνο, στην Άμερικη, ένα παιδάκι κατότα με μικρή λίμα του μαυνισού.
- Η έξαγωγή τής λίμας άπ' το στομάχι του μικρού έγινε κατά τόν πιο πρότομο και άσφαλή τρόπο :
- Ταποθέτισαν άπότοστα στο λαγύνη του παιδιού έναν λισχρό μαγνήτη και, τριβήσαν τή λίμα έξω ...
- Στή Άμερικη—που άλλος—μιά βιομηχανική εταιρεία κατασκευάζει κεραμίδα από...πεπεσμένο γάρτη !
- Τα κεραμίδα αυτά είναι άδιάβροχα και στερεά, ακρόδός άκας τα κοντά από Άγγιλλο κεραμίδα.
- Έστος αυτού, εινε έπ' πλέον έλαρξια και φθηνά.
- Η πιο άρχαία έπιστολή φτάγαται σήμερα στο Βρετανικό Μουσείο.
- Η έπιστολή αυτή, μολονότι έχει γραφή έδώ και τριάντα αιώνας, εινε πολύ εύανάγνωστη.
- Το περιεχόμενο τής δέ δίδει μιά ενδιαφέρουσα εικόνα τής ζωής στην Αίγυπτο, κατά τήν διάρκεια τής βασιλείας του Ράμσέως του II.
- Μετά τόν θάνατο ένώς Γάλλου, ήλικίας 115 χρόνων, άνομαξάστικαν Λουί Φερνάν, που συνέβη τελευταίως, έξέλιπε και ο τελευταίος συνταξιοδότης άξιωματικός τής Ναπολεόντιου στρατιάς.
- Μιά του μικροσκοπίου έχει διαπιστωθή ότι ή έπιδερμίς του ανθρώπου σε κάθε τετραγωνική ίντσα (1 ίντσα = 2 1/2 πόντοι), περιλαμβάνει 1.000 πόρους.
- Τώρα άν όλη ή έπαράνετα τής έπιδερμίδος μας ύπολογισθή σε 16 τετραγωνικά πόδια (ένα Άγγλικό πόδι ίσοδυναμεί με 30 πόντους), τότε οι πόροι όλου του σώματος μας φτάνουν τας 2.304.000.
- Στο Λονδίνο τελευταία πέθανε ένας Ήλιανός, ο όποιος άηρσε 20.000 λίρες ...
- Τήν περιουσία του αυτή τήν κληροδότησε σε όλους τους φίλων του — είχε κίλιας καταρτίσει και σχετικό κατάλογο με τα όνόματά τους — οι όποιοι συνήθιζαν να του δίνουν τα περισσότερα.
- Η Βελγική πόλις Γκέντ εινε χρισμένη άπάνω σε 26 νησιά.
- Τα περισσότερα από τα νησιά αυτά περιβάλλονται από θαλάσιες προκιμαίες.
- Τ' όνομα του Σαίξπηρ μπορεί κάλλιστα να προφερθή—στην Άγγλική γλώσσα ένοείται—κατά 4.000 διαφορετικούς τρόπους.
- Ο ίδιος ο ποιητής το έπόφφερε κατά 22 τρόπους.
- Κατά μέσον όρον, σε όλη τήν Ίσπανία, σκοτώνονται κάθε χρόνο στις ταυρομαχίες 5.000 άλογα και 1.500 ταύροι.
- Το ταχύτερο έξέρος διανύει πέπτε χιλιόμετρα σε δύο λεπτά !
- Γιά να κατασκευασθή μιά μαύλιμα μαυλάροδον άπα τείτα πολλές κελος και τέχνη. Και τούτο, διότι ή μαύλιμα αυτές γίνονται με το χερ.
- Απ' όλους τούς αιώνας, οι όποιοι πέθαναν, ο εικοστός αίων θά έχη τα περισσότερα δίκτατα χρόνια, 24 τόν άρμόμιον.
- Το πρώτο δίσκοτο έτος ήταν το 1904 και το τελευταίο θά εινε το 2000. Το περίεργο εινε ότι στον αιώνα μας ο Φεβρουάριος, τρεις φορές, θά έχη πέπτε Κυριακές : το 1920, το 1948 και το 1976.
- Το πρώτο Τελεδρομείο στην Άγγλία ιδρύθηκε το 1581, στο Παρίσι το 1642 και στην Άμερικη το 1710.

